

ченіе на Геркулеса и прилѣжно са грижалъ, щото сынъ тѣ на богове тѣ да има отъ най млада години превъсходны наставниці въ всички тѣ искуства, съ кои то тогасъ са отличавали герои тѣ. Различны тѣ воински упражненія вървѣли на споредъ съ мирны тѣ занятія. Геркулесъ удивително успѣвалъ, но и раничко показвалъ безмърна раздражителность. Единъ пѣть, учитель тѣ му на лира та *Линъ* го билъ, че не свирѣлъ хубавъ: Геркулесъ са тѣй разсѣрдилъ щото го убилъ съ лира та. За наказаніе за тѣзи постѣпка, Амфитріонъ испѣдилъ Геркулеса отъ дома си и го проводилъ на село да пасе стадо.

2. Геркулесъ на кръстопѣтя.

Въ уединеніе то на селскія животь, момче то порасло и станѣло мѣжъ: въ сѣщо то уединеніе той уразумѣлъ свое то назначеніе — да стане благодѣтель на челоувѣчество то. Единъ пѣть са той разхождалъ въ уединено мѣсто. и въ душа та му са роили разны велики мысли и намѣренія; — тѣй стигнѣлъ той до кръстопѣтя. Докато той мыслялъ, кой пѣть да върви, тутакси са евили предъ него двѣ богини. Една та отъ тѣхъ пре-красна, оболетителна, леко облечена и като са заничаше тщеславно, безъ сѣкакавъ срамъ приближила са до младя челоукъ, зела да му са милкува и да му обѣщава сѣко удоволствіе и благополучіе, ако той ъ послѣдува. „Коя си ты?“ попыталъ ъ Геркулесъ, като втрѣнчилъ очи. „Пріятели тѣ ми,“ отговорила богиня та съ самодоволна усмивка: „наричатъ ма *удоволшвіе*, а врагове тѣ ми — порокъ.“ Тогасъ Геркулесъ погледнѣлъ на друга та богиня, коя то не была толкосъ хубавица, но на лице то ѳ сіяяло небесно спокойствіе; пристойно и съ достоинство стояла тя предъ него, като впила въ мадыя момѣкъ ясенъ, серіозенъ и ласкѣвъ погледъ. „Ты кѣдѣ ще ма заведешъ?“ попыталъ Геркулесъ строга та богиня. — „Азъ ще та заведѣ,“ отговорила тя, на трудове и опасности, но ако са довѣришъ на мои тѣ наставленія,